

ЕМИЛ ВЕРХАРН ЗВЪНАРЯТ

Превод от френски: Гео Милев, 1920

chitanka.info

*Като стадо от слепи и зли зверове,
с луда ярост, дълбоко в тъмите вечерни
ураганът реве.*

*И внезапно, сред сенки неверни,
над черковните покриви черни,
озарена от мълнии, пламна звънарната.*

*Старият беден звънар, със смутена глава,
разтворил уста и без глас, без слова,
политва:
бие камбаната с тежки ръце
— звън и тревога, и ужас под бесния ритъм
на отчаяно, лудо сърце.*

*Кулата:
— кръстът над нея ръце ужасени разтваря —
пламенни бичове брулят я;
тя мята далеч към просторите халюцинирани
червената грива — от пламък и жар — на пожара.*

*Нощни предградия светят страхотно бронзирани.
В миг многолики тълпи
избликват из улици тъмни, вечерни —
ропот и страх там кипи.
Кръв се излива в прозорците черни.*

*Звънарят, далеч в равнините безкрайни,
праща с камбанния звън своите вопли отчаяни.
Кулата:
расне тя пред кръгозори смутени;
лети, окрилена от блясъци яркочервени,
далеч над води и блата;
керемиди и плочи — крила
от искри и кристал*

летят към горите, далеч през нощта;
пламъкът лиже нощта
и околните хижи
изпъкват сред мрака — подпалват се в миг;
с трясък — подобно сподавен, глух вик —
рухва високият купол надолу в горящата паст
— и кръстът над него — надолу в свирепата власт
на горящата паст — тя го лапва и схрусква,
като плячка, за миг.

Бий, звъни и гърми там с отчаяни сили звънарят,
сякаш сам Бог изгаря в пожара.

Кулата

— огънят там, между зидове каменни,
вдълбава се с копия пламенни
и обзема греди, сводове,
дето в злобната негова ярост се люшкат
камбаните.

Кукумявките, враните,
литват с безумни, протяжни, без край виковете,
блъскат главите си, слепи, без изход, в прозорците,
изгарят си в гибелен полет крилата,
— блудни от ужас, безсилни от луди усилия —
и внезапно, сред бурно завилия
порой на тълпата,
падат мъртви.

Но вижда звънарят; ръце се разтварят — от злато
пламтящи —
и грабва пожарът камбаните лудо крещящи.

Кулата:

— сякаш червена, горяща гора,
простряла далеч своите клони сред златна зоря;
огънят, див в своите спазми, троши и разкъртва
стълби, прозорци, врати,
дъски, корнизи, греди — и лети

*в живи могъщи извиви — о!
как бият камбаните в свойто последно безумие!*

*Звънарят, достигнал до края на страх и терзание,
звъни и вести своята смърт със предсмъртния стон
на камбаните.*

Кулата:

— един още грозен, решителен трясък

— тухли, мазилка, вар, пепел и прах —

я разсече, от горе до долу, на две.

Като крясък

задавен от страх,

секва мигом тревожния звън — не ридай, не зове.

Старинната кула с камбаните

— черна внезапно — виси, сякаш в някакъв сън;

и ето че — свод подир свод — в миг камбаните,

тласкани с трясък и гръм между черните, голите

зидове, рухват надолу.

Под своята камбана звънарят не трепна дори.

Камбаната яма във влажната пръст му изри

и сама бе ковчегът, що костите немощни скри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.